

Kalundborg den 25. november 2010.

Til
Folketingets Retsudvalg
Att. Udvalgssekretær
Maiken Borch Clausen

Kære Maiken.

Hermed de foreløbig lovede punkter, som vi meget gerne vil drøfte med Retsudvalget, hvor der er god tid til dette.

- 1) Ændring af ” kanbestemmelsen ” før et retsmøde med hensyn til beskikkelse af bistandsværge til en ” skalbestemmelse”. Dette skal blandt andet ses i lyset af, at mange forsvarsadvokater først ser klienten umiddelbart før retsmødet, så klienten har ingen chance for at få gennemgået sagen ej heller at få kendskab til, hvordan selve retsmødet forløber.
- 2) Advokater skal IKKE kunne være bistandsværge og forsvarsadvokat for den samme person. Det er en meget uheldig personsammenfald og IKKE til gavn for klienten.
- 3) Ændring af bestemmelsen om, at Retten i første omgang skal se sig om efter en bistandsværge i ” pårørendekredsen ”. Dette skal ændres til, at Retten skal finde den bedst egnede i den givne situation og evt. efter ønske fra klienten, som skal spørges om et ønske. Det skal samtidig oplyses over for klienten, at det er en fordel at få en ” listebistandsværge ”, idet der er meget svært for en pårørende både at være ” pårørende og bistandsværge ”. Der kommer alt for følelser ” i klemme ” med denne dobbeltrolle.
- 4) Hvis klienten er anbragt på en psykiatrisk afdeling, institution el. lignende i henhold til dom. En klar definering af, hvad ” og lignende ” er for typer bofællesskaber – institutioner mv. Det giver store problemer pt. grundet mange forskellige tolkningsmuligheder.
- 5) Det skal klart præciseres , at selv om en klient ikke i dommens præmisser har fået at vide, at vedkommende skal være på en bestemt institution, men at han/hun kun kan være på den pågældende institution, hvortil han/hun er bragt. Dette betyder i virkelighedens verden, at det faktisk er i henhold til ” dom ”, at anbringelsen har fundet sted på den pågældende institution.
- 6) Hvis en bistandsværge har en klient, som af en eller anden grund bliver udsat for en eller anden form for tvang, så loven om Tvang i psykiatrien træder i kraft, skal bistandsværgeren nu også være patientrådgiver for den samme person.

Det er for øjeblikket meget uklart, om bistandsværgen her skal arbejde efter regelsættet, der gælder for patientrådgivere eller det, der gælder for bistandsværger. Her tænkes specielt på fremmødeproceduren, som jo er væsentlig forskellig for de to grupper. Hvordan med aflønning, når et sådant dobbeltjob skal bestrides?

- 7) Hvordan kan der strammes op på, at der i bekendtgørelsen for bistandsværger i § 10 står, at politiet skal holde bistandsværgen underrettet om, hvornår der holdes retsmøder mv. og dette i mange tilfælde ikke sker? Videre i samme § står, at politiet efter ”anmodning” skal udlevere domme - kendelser mv. Dette vil vi godt have ændret til, at politiet samtidig SKAL udlevere domme mv. uden anmodning.
- 8) Det samme gælder i § 12 om forsvarsadvokatens pligt til orientering af bistandsværgen. Dette skal IKKE kun ske ved anmodning, men også automatisk, hvilket også vil sikre, at forsvarsadvokaterne ”kommer mere på banen” og bedre må følge op på sagen.
- 9) I § 13 og 14 står en del om sygehusets – institutionens pligt til underretning. Denne underretning er meget mangelfuld mange steder. Kunne der ikke laves en skrivelse fra Retsudvalget eller Rigspolitiet, der præcisere de pligter, som sygehus m. fl. har og så samtidig gøre opmærksom på de konsekvenser, en manglende underretning vil indebære (ekstra udbetaling til bistandsværgen grundet fremmøde, hvor klienten eksempelvis er flyttet til et andet sted uden besked er givet). Meget ofte er det ikke af ”ond vilje”, men af simpel uvidenhed. Her kunne det så også præciseres over for sygehus – institution mv., at de har en uddannelsesforpligtigelse over for personalet.
- 10) LPD laver jo kurser for både patientrådgivere og bistandsværger, hvor selve kurset og kørsel til dette er gratis. Det er et ønske, (hvilket jo også må gælde for lovgiverne), at alle nye bistandsværger bør have pligt til at deltage i mindst grundmodulkurset, hvor alle de basale ting gennemgås. Dette blot for at sikre, at en ny bistandsværger ved lidt om, hvad han/hun har sagt ja til.
- 11) For øjeblikket skal bistandsværgen selv holde øje med, når en dom for vores klient er udløbet. Der pålægges efterhånden mange ekstraopgaver til bistandsværgen, som vi mener hører hjemme hos politiet. Det var her ønskeligt, at politiet har pligt til at underrette os om, når en dom er udløbet. Hvis ikke de gør dette, udbetales der honorar indtil beskeden er givet.
- 12) Det er heller ikke i loven klart præciseret, om vi skal møde op til retsmøder eller blot skal orienteres/ underrettes om dette. En stramning på dette område var også ønskelig.
- 13) Der søges ligeledes en stramning af manglende meddelelse, når vores klient er indlagt i henhold til dom og vi ikke får denne besked.
- 14) Politiet skal underrette os om vores klients adresse og ikke som nu kun et navn og et cpr. nr. Det volder tit store problemer med at finde vores klient, så derfor er det nødvendigt med en adresse.

- 15) Kunne bistandsværgen ikke få adgang til de tolkelister, som politiet bruger, idet vi ofte har svært ved at finde tolk til et givet sprog. Selv om afdelingen i princippet skal sørge for en tolk til os, har de ofte lige så svært ved dette.
- 16) Selv om den samme lovgivning gælder for hele landet skulle man ikke tro dette, når det gælder udbetaling af honorar. Dette foregår meget forskelligt fra politikreds til politikreds. Kunne man ikke overveje en central udbetaling, så udbetalingen herved blev ens ligegyldigt hvor i landet man bor.
- 17) Vi har meget tit snakket om det underlige i, at der var forskel på honorarerne afhængig af, om der var tale om en behandlingsdom eller en anbringelsesdom. Arbejdet med de to typer klienter er det samme og ofte er der meget mere arbejde med de behandlingsdømte (kan være svære at finde – har ofte svært ved at overholde aftaler mv.). Det vil også gøre tingene meget lettere med hensyn til de forskellige anbringelser i relation til dom eller ej (se punkt 4 og 5).
- 18) Som bistandsværge har vi mange af vore klienter anbragt på institution eller lignende. Når disse begår noget nyt kriminelt bliver de ofte surrogatfængslet. Da vi i forvejen er bistandsværge for deres behandlingsdom får disse ikke en ny bistandsværge, men vi skal blot varetage denne nye opgave over for personale og klient .En ofte belastende ekstraopgave, som vi ikke får noget ekstra for. Vi skal selvfølgelig fortsat varetage opgaverne som bistandsværge for behandlingsdommen, men det er ikke rimeligt, at opgaverne blot kan udvides, uden at dette honoreres på en eller anden måde. Helt grotesk bliver situationen , hvis den surrogatfængslede udsættes for en eller anden form for tvang, så skal vi også være patientrådgiver til samme honorar. (se punkt 6)
Altså, vi kan nemt komme til at varetage 3 funktioner: a. bistandsværge for behandlingsdommen; b. bistandsværge for selve surrogatfængslingen; c. patientrådgiver for en tvangsforanstaltning. Vi er meget sikre på, at en almindelig ” advokat ” nok skulle vide at tage betaling for alle tre dele. En rimelig løsning må findes.
- 19) En af bistandsværgens fornemmeste opgaver (som der står i bekendtgørelsen) er at sikre, at den dom, som vores klient har fået, ikke udstrækkes længere end højst nødvendigt. Derfor skal bistandsværgen sørge for at prøve den dømtes dom med de intervaller, som loven hjemler. Alt for ofte går der mange måneder efter en sådan anmodning før dommen kommer for retten og ofte er næste frist for domsprøvelse allerede overskredet inden sagen kommer for retten. Et enkelt eksempel: En sag om domsprøvelse sendt til X politistation den 19. november 2009 er først videresendt til Statsadvokaten den 5. oktober 2010 efter flere rykkerskrivelser fra bistandsværgen. Stationen er kommet med en undskyldning og flere forklaringer på det sene forløb.

Dette kan klienten ikke bruge til noget som helst og det undergraver i den grad retsbevidstheden i samfundet. Det er mennesker vi har med at gøre, der ofte ikke har andre til at hjælpe sig end bistandsværgeren. Eksemplet er ikke enestående, men heldigvis et af de mere grelle.

Der SKAL i den grad strammes op på de procedurer, hvorefter politiet behandler anmodninger om domsændringer.

- 20) I Danmark har vi ca. 40, der har en tidsubestemt forvarringsdom. Det er mennesker, som har begået voldsomme forbrydelser. Jeg (Ole Kølle) er bistandsværger for 7 af disse indsatte, placeret forskellige steder i landet. (Herstedvester – Vridsløselille – Horsens). Hvis vi stadig skal bryste os af at være et Retssamfund, er vi nødt til at se på behandlingen af disse indsatte (eller måske rettere af manglen på samme). Mange af dem er unge mennesker, som selv har været udsat for voldsomme ting. Min overordnede oplevelse af disse indsatte er, at de blot ” opbevares ” uden at der sker nogen egentlig behandling. Jeg vil lave en nøjere redegørelse inden mødet og fremsende denne.

Ole Kølle
Fmd. LPD

